

31990L0377

17.7.1990.

EIROPAS KOPIENU OFICIĀLAIS VĒSTNESIS

L 185/16

PADOMES DIREKTĪVA**(1990. gada 29. jūnijs)****par Kopienas procedūru, lai veicinātu atklātību attiecībā uz gāzes un elektrības cenām, kas noteiktas tiešajiem lietotājiem rūpniecībā**

(90/377/EEK)

EIROPAS KOPIENU PADOME,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 213. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu ⁽¹⁾,ņemot vērā Eiropas Parlamenta atzinumu ⁽²⁾,ņemot vērā Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽³⁾,

tā kā enerģijas cenu pārredzamība, ciktāl tā uzlabo nosacījumus, kas nodrošina netraucētu konkurenci kopējā tirgū, ir svarīga iekšējā enerģijas tirgus pilnīgošanai un vienmērīgai darbībai;

tā kā pārredzamība var palīdzēt novērst lietotāju diskrimināciju, dodot viņiem lielākas iespējas izvēlēties enerģijas avotus un piegādātājus;

tā kā pašlaik dažādu enerģijas avotu pārredzamības pakāpe dažādās Kopienas valstīs vai reģionos atšķiras, tādējādi apdraudot iekšējā enerģijas tirgus izveidi;

tā kā cena, ko rūpniecība Kopienā maksā par izmantoto enerģiju, tomēr ir viens no faktoriem, kas ietekmē šīs nozares konkurētspēju un kam šā iemesla dēļ vajadzētu palikt konfidencialai;

tā kā standartpatērētāju sistēma, ko cenu publikācijās izmanto Eiropas Kopienas Statistikas birojs (SOEC), un tirgus cenu sistēma, ko ievieš lielākajiem rūpnieciskajiem elektrības patērētājiem, nodrošinās, ka caurredzamība nav šķērslis konfidencialitātei;

tā kā ir jāpaplašina patērētāju kategorijas, ko izmanto SOEC, ciktāl patērētāji saglabā savu pārstāvību;

tā kā tādējādi tiešajiem lietotājiem domāto cenu pārredzamību varētu panākt, neapdraudot konfidencialitāti, ko prasa līgumi; tā kā, lai ievērotu konfidencialitāti, publicējot cenas, attiecīgajā patērētāju kategorijā ir jābūt vismaz trim patērētājiem;

tā kā šī informācija par tiešo rūpniecisko lietotāju patērēto gāzi un elektrību ļaus to salīdzināt ar citu enerģijas avotu (naftas, akmeņogļu, fosilu un atjaunojamu enerģijas avotu) izmantojumu un citiem patērētājiem;

tā kā uzņēmumi, kas piegādā gāzi un elektrību, kā arī rūpnieciskie gāzes un elektrības patērētāji, neatkarīgi no šīs direktīvas piemērojuma, ir pakļauti Līgumā ietvertajiem konkurences noteikumiem un tā kā Komisija šā iemesla dēļ var prasīt, lai tiktu darītas zināmas cenas un pārdošanas nosacījumi;

⁽¹⁾ OV C 257, 10.10.1989., 7. lpp.⁽²⁾ OV C 149, 18.06.1990.⁽³⁾ OV C 75, 26.03.1990., 18. lpp.

tā kā zināšanas par spēkā esošajām cenu sistēmām pieder pie cenu pārredzamības;

tā kā arī zināšanas par patērētāju iedalījumu kategorijās un to attiecīgajām tirgus daļām pieder pie cenu caurredzamības;

2. pants

tā kā SOEC saņemtajām ziņām par cenām un nosacījumiem, kā enerģiju pārdod patērētājiem, kā arī spēkā esošajām cenu sistēmām, tāpat arī par patērētāju iedalījumu pēc patēriņa kategorijas vajadzētu būt pietiekamām, lai informētu Komisiju un tā vajadzības gadījumā varētu lemt par piemērotu rīcību vai priekšlikumiem, ievērojot stāvokli iekšējā enerģijas tirgū;

tā kā dati, ko saņems SOEC, būs ticamāki, ja tos apkopos paši uzņēmumi;

tā kā, lai nodrošinātu cenu pārredzamību, ir svarīgi labi pārzināt nodokļus un parafiskālos maksājumus visās dalībvalstīs;

tā kā ir jābūt iespējai pārbaudīt datu ticamību, kurus saņem SOEC;

tā kā pārredzamības priekšnoteikums ir cenu un cenu sistēmu publicēšana un pēc iespējas plašāka patērētāju loka iepazīstināšana ar tām;

tā kā, lai panāktu enerģijas cenu pārredzamību, sistēmai būtu jābalstās uz apstiprinātu ekspertīzi un metodēm, kuras SOEC izstrādājusi un izmanto datu apstrādei, pārbaudei un to publicēšanai;

tā kā, veidojot vienotu iekšējo enerģijas tirgu, cenu caurredzamības sistēmai būtu jāstrādā, cik drīz vien iespējams;

tā kā šo direktīvu visās dalībvalstīs vienādi var ieviest vienīgi tad, kad dabasgāzes tirgus, jo īpaši attiecībā uz infrastruktūru, ir sasniedzis pietiekamu attīstības līmeni,

IR PIENĒMUSI ŠO DIREKTĪVU.

1. pants

Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu to, ka uzņēmumi, kas piegādā gāzi vai elektrību tiešajiem rūpnieciskajiem lietotājiem, kā paredzēts I un II pielikumā, 3. pantā norādītājā formā dara SOEC zināmus:

- 1) gāzes un elektrības cenas un pārdošanas noteikumus rūpnieciskajiem tiešajiem lietotājiem;
- 2) cenu sistēmas, kas ir spēkā;
- 3) patērētāju un attiecīgo apjomu iedalījumu pēc patēriņa kategorijas, lai nodrošinātu šo kategoriju pārstāvību valsts līmenī.

1. Šīs direktīvas 1. pantā minētie uzņēmumi datus, kas paredzēti 1. panta 1. un 2. punktā, apkopo ik gadu 1. janvārī un 1. jūlijā. Šos datus, ko apkopo saskaņā ar 3. pantā minētajiem noteikumiem, nosūta SOEC un dalībvalstu kompetentām iestādēm divu mēnešu laikā.

2. Balstoties uz 1. punktā minētajiem datiem, ik gadu maijā un novembrī SOEC piemērotā formā publicē dalībvalstu rūpnieciskajiem lietotājiem paredzētās gāzes un elektrības cenas, kā arī šajā nolūkā izmantotās cenu noteikšanas sistēmas.

3. Informāciju, kas paredzēta 1. panta 3. punktā, katru otro gadu nosūta SOEC un dalībvalstu kompetentām iestādēm. Pirmais ziņojums attiecas uz stāvokli 1991. gada 1. janvārī. Šo informāciju npublicē.

3. pants

Noteikumi, kas jāievēro attiecībā uz 1. pantā paredzētās informācijas formu, saturu un visiem pārējiem aspektiem, ir izklāstīti I un II pielikumā.

4. pants

SOEC neizpauž datus, kas tai iesniegti saskaņā ar 1. pantu un kuri to būtības dēļ varētu būt komerciāli konfidenciāli. Šādi konfidenciāli statistikas dati, kas nosūtīti SOEC, ir pieejami tikai SOEC amatpersonām un tos var izmantot vienīgi statistikai.

Šis noteikums tomēr neliedz publicēt šo datu apkopojumu, kas neļauj nošķirt atsevišķus komerciālus darījumus.

5. pants

Ja SOEC konstatē statistiski nozīmīgas novirzes no normas vai pretrunas datus, kas tai nosūtīti saskaņā ar šo direktīvu, tā var lūgt valstu iestādēm atļauju pārbaudīt konkrētus vajadzīgos datus, kā arī aprēķinu vai vērtēšanas metodes, ar kurām ir iegūti apkopotie dati, nolūkā novērtēt vai pat grozīt jebkādu par nepareizu atzītu informāciju.

6. pants

Vajadzības gadījumā Komisija veic nepieciešamās pārmaiņas šīs direktīvas pielikumos, atkarībā no tā, konkrēti kādas problēmas ir konstatētas. Šādas pārmaiņas tomēr var skart tikai pielikumu tehniskos aspektus, bet tās nedrīkst mainīt sistēmas pamatstruktūru.

7. pants

Ja pielikumos izdara kādas pārmaiņas, kā minēts 6. pantā, Komisijai palīdz padomdevēja komiteja, kas sastāv no dalībvalstu pārstāvjiem un kuru vada Komisijas pārstāvis.

Komisijas pārstāvis iesniedz komitejai veicamo pasākumu projektu. Komiteja sniedz atzinumu par šo projektu laikā, ko priekšsēdētājs var noteikt atkarībā no jautājuma steidzamības, vajadzības gadījumā par to balsojot.

Atzinumu fiksē protokolā; turklāt katrai dalībvalstij ir tiesības lūgt, lai tās nostāja būtu fiksēta protokolā.

Komisija pievērš īpašu uzmanību komitejas sniegtajam atzinumam. Tā informē komiteju par to, kā tās atzinums ir ņemts vērā.

8. pants

Reizi gadā Komisija iesniedz Eiropas Parlamentam, Padomei, kā arī Ekonomikas un sociālo lietu komitejai kopsavilkuma ziņojumu par šīs direktīvas darbību.

9. pants

Dalībvalstis pieņem normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai pielāgotos šīs direktīvas prasībām ne vēlāk kā līdz 1991. gada 1. jūlijam. Tās par to tūlīt informē Komisiju.

Attiecībā uz dabasgāzi šo direktīvu dalībvalstīs neievieš tūlīt, kamēr pagājuši pieci gadi pēc tam, kad šī veida enerģija laista attiecīgā tirgū. Dalībvalstis tūlīt dara Komisijai skaidri zināmu dienu, kad šo enerģijas avotu laiž attiecīgās valsts tirgū.

10. pants

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Luksemburgā, 1990. gada 29. jūnijā

Padomes vārdā —

priekšsēdētājs

M. SMITH

I PIELIKUMS

ĪPAŠI NOTEIKUMI PAR GĀZI

1. Attiecas uz divu tipu gāzēm:
 - a) dabasgāzi;
 - b) mākslīgo gāzi (¹)
2. Ja kādā urbanizētā apgabalā vai reģionā piegādā abu tipu gāzes, ir jāsniedz dati par abām, ja vien to patēriņš nav mazāks par 10 % no kopējā dabasgāzes un mākslīgās gāzes patēriņa vietās vai reģionos, kas minēti 11. punktā.
3. Ņem vērā tikai gāzes piegādi pa cauruļvadiem.
4. Jādara zināmas tās cenas, ko maksā tiešie lietotāji.
5. Ņem vērā tikai rūpniecībā izmantoto gāzi.
6. Šajā sistēmā neiekļauj patērētājus, kas lieto gāzi:
 - a) lai ražotu elektrību valsts spēkstacijās;
 - b) citiem mērķiem, nevis enerģijas ražošanai (piem., ķīmijas rūpniecībā);
 - c) vairāk par 4 186 000 GJ/gadā (= 1 163 GWh/gadā).
7. Reģistrētajām cenām jābalstās standartpatērētāju sistēmā, kas noteikta galvenokārt pēc gāzes patēriņa līmeņa un tā svārstībām (vai slodzes koeficienta) (²).
8. Citus parametrus, kas varētu palīdzēt noteikt cenas (piem., padeves regularitāte) nosaka katrā gadījumā atsevišķi, vienmēr izvēloties praksē visbiežāk sastopamo risinājumu.
9. enās jāiekļauj gāzes skaitītāja nomas maksa, pastāvīgā maksa un patēriņa apjoms. Tajās nevajadzētu iekļaut pieslēgummaksu.
10. Ir izvēlēti šādi standartpatērētāji rūpniecībā, kuru kodi ir I₁, I₂, I₃, I₄ un I₅:

Gada patēriņš		Svārstības
I ₁	418,60 GJ vai 116 300 kWh	Slodzes koeficients nav uzrādīts (²)
I ₂	4 186 GJ vai 1 163 000 kWh	200 dienas
I ₃₋₁	41 860 GJ vai 11,63 GWh	200 dienas 1 600 stundas
I ₃₋₂	41 860 GJ vai 11,63 GWh	250 dienas 4 000 stundas
I ₄₋₁	418 600 GJ vai 116,3 GWh	250 dienas 4 000 stundas
I ₄₋₂	418 600 GJ vai 116,3 GWh	330 dienas 8 000 stundas
I ₅₋₄	4 186 000 GJ vai 1 163 GWh	330 dienas 8 000 stundas

(²) Ja vajadzīgs, 115–200 dienas.

(¹) "Mākslīga gāze" nozīmē atvasinātu enerģiju, ko ražo no oglēm, naftas produktiem vai arī sašķeltas, rafinētas dabasgāzes vai dabasgāzu maisījuma.

Šī direktīva neattiecas uz sašķidrīnātu naftas gāzi (butānu, propānu), koka gāzi vai domnas gāzi.

(²) Dienas slodzes koeficients ir dienu skaits, kas būtu vajadzīgs, lai izmantotu visu gada patēriņu saskaņā ar maksimālo dienas patēriņa likmi:

$$nd = \frac{Q_a}{Q_{d_{\max}}}$$

Stundas slodzes koeficients ir stundu skaits, kas būtu vajadzīgs, lai izmantotu visu gada patēriņu saskaņā ar maksimālo stundas patēriņa likmi:

$$nh = \frac{Q_a}{Q_{h_{\max}}}$$

Iespriekšējā formulā:

Q_a = gada patērētais apjoms.

Q_{d_{max}} = maksimālais dienas patēriņš

Q_{h_{max}} = maksimālais stundas patēriņš.

11. Cenas jāreģistrē šādās vietās vai reģionos:
— Beļģijā:	Briselē,
— Dānijā:	Kopenhāgenā,
— Vācijas Federatīvajā Republikā	Hamburgā, Hanoverā, Vezeremsā, Dortmundē,
Diseldorfā, Frankfurtē pie Mainas, Štutgartē, Minhenē,
— Spānijā:	Madridē, Barselonā, Ziemeļvalensijā un
Austrumvalensijā,
— Francijā:	Lillē, Parīzē, Strasbūrā, Marseļā, Lionā, Tulūzā,
— Īrijā:	Dublinā,
— Itālijā:	Milānā, Turīnā, Dženovā, Romā, Neapolē,
— Luksemburgā:	Luksemburgas pilsētā,
— Nīderlandē:	Roterdamā,
— Portugālē:	Lisabonā,
— Apvienotajā Karalistē:	Londonā, Lidsā, Birmingemā.
12. Reģistrētās cenas jāpamato ar tarifiem, līgumiem, nosacījumiem un spēkā esošiem likumiem katra pusgada sākumā (janvārī un jūlijā), ieskaitot visas atlaides.
13. Ja pastāv vairāki iespējami tarifi, tad pēc to tarifu likvidēšanas, ko neizmanto vai kuri attiecas tikai uz nenozīmīgu patērētāju skaitu, ņem vērā to tarifu, kas ir vizizdevīgākais patērētājiem.
14. Ja pastāv tikai kvazitarifi, īpaši līgumi vai līgumcenas, ir jāreģistrē visbiežāk sastopamā cena (vizizplatītākā konkrētajos piegādes apstākļos).
15. Gāzes fiziskās vienības ⁽¹⁾ cenas jāaprēķina attiecīgās valsts valūtā. Izlietotās enerģijas vienību mēra, pamatojoties uz bruto kaloritāti (BK), kā parasts gāzes rūpniecībā.
16. Jānorāda divi cenu līmeņi ⁽²⁾:
- bez nodokļiem,
 - ar visiem nodokļiem (izņemot atgūstamo PVN).
17. Būtu jādara zināmas arī visu nodokļu likmes un aprēķināšanas metodes, neatkarīgi no tā, vai tie ir valsts, reģionālie vai vietējie nodokļi, kas uzlikti gāzei, ko pārdod patērētājiem.
18. Ir jāpievieno tik sīki paskaidrojumi, cik vajadzīgs, lai precīzi atspoguļotu cenu sistēmu. Īpaša uzmanība jāpievērš visām pārmaiņām, kas veiktas kopš iepriekšējā pārskata.
19. Dalībvalstīs, kurās viens gāzes uzņēmums apgādā visu rūpniecību, informāciju sniedz šis uzņēmums. Citās dalībvalstīs, kurās vienu vai vairākus reģionus apkalpo vairāki gāzes uzņēmumi, informāciju sniedz neatkarīga statistikas iestāde.
20. Konfidencialitātes nolūkos datus, kas attiecas uz cenām, dara zināmus tikai tad, ja attiecīgajā dalībvalstī vai reģionā ir vismaz trīs patērētāji, kas atbilst katrai no 10. punktā minētajām kategorijām.

⁽¹⁾ Ja tiek lietoti kubikmetri, tās enerģijas saturu izsaka GJ, kWh vai līdz 1999 — termās.

⁽²⁾ Cenu bez nodokļa aprēķina tieši saskaņā ar tarifiem vai līgumiem. Cenā, kurā nav iekļauts atgūstamais PVN, iekļauj citus īpašus nodokļus, ja tādi ir maksājami.

II PIELIKUMS

ĪPAŠI NOTEIKUMI ATTIECĪBĀ UZ ELEKTRĪBU

Datos par elektrību, kuri jādara zināmi saskaņā ar šo direktīvu, jāiekļauj šāda informācija:

I. Pārskats par “standartpatērētājiem” (patērētājiem, kuru maksimālais pieprasījums nepārsniedz 10 MW (neto)).

- Pašreizējais Komisijas sagatavotais pārskats par elektrības cenām, kas jāmaksā standartpatērētājiem Kopienā, tiks paplašināts, iekļaujot divu kategoriju rūpnieciskos standartpatērētājus, kuru maksimālais pieprasījums nepārsniedz 10 MW (neto), un to pievienos šai direktīvai.
- Elektrības cenas dalībvalstīs, kurās pastāv vienots valsts tarifs, apsekos tikai vienā apgabalā; dalībvalstīs, kuru dažādos apgabalos ir dažādi tarifi, cenas apsekos šādos kontrolapgabalos:

— Beļģijā	visā valstī,
— Vācijas Federatīvajā Republikā	Hamburgā, Hanoverā, Diseldorfā, Frankfurtē pie Mainas, Štutgartē, Minhenē, rietumu zonā, dienvidu zonā,
— Dānijā	visā valstī,
— Spānijā	Madridē,
— Francijā	Lillē, Parīzē, Marseļā, Lionā, Tulūzā, Strasbūrā,
— Grieķijā	Atēnās,
— Īrijā	Dublinā,
— Itālijā	Ziemeļitālijā un Centrālītālijā, Dienviditālijā un tās salās,
— Luksemburgā	visā valstī,
— Nīderlandē	Roterdamā (GEB), Ziemeļholandē (PEN), Ziemeļbrabantē (PNEM)
— Portugālē	Lisabonā, Pontadelgadā (Azoru autonomajā reģionā),
— Apvienotajā Karalistē	Londonā, Glāzgovā, Lidsā, Birmingemā.
- Elektrības cenas apsekos, ņemot vērā šādas deviņas rūpniecisko standartpatērētāju kategorijas:

standartpatērētājs	Gada patēriņš kWh	Maksimālais pieprasījums kW	Izlietojums gadā stundās
I _a	30 000	30	1 000
I _b	50 000	50	1 000
I _c	160 000	100	1 600
I _d	1 250 000	500	2 500
I _e	2 000 000	500	4 000
I _f	10 000 000	2 500	4 000
I _g	24 000 000	4 000	6 000
I _h	50 000 000	10 000	5 000
I _i	70 000 000	10 000	7 000

Maksimālais pieprasījums (neto) ir gada laikā reģistrētais maksimālais patēriņš jebkurā stundas ceturksnī, mērot kilovatos. Piegādes cenu aprēķina ar koeficientu $\cos \varphi = 0,90$. Ja tarifi ir aprēķināti, pamatojoties uz pusstundas pieprasījumu, maksimālo standartpatērētāja pieprasījumu reizina ar koeficientu 0,98. Ja tarifi ir aprēķināti, pamatojoties uz pieprasījumu, kas mērīts kilovoltampēros (kVA), izdara labojumu, standartpatērētāja maksimālo pieprasījumu kilovatos dalot ar koeficientu $\cos \varphi = 0,90$.

4. Ja tarifi ir aprēķināti, pamatojoties uz maksimālā pieprasījuma pētījumiem, kas izdarīti biežāk nekā vienreiz gadā, jaudas maksu reizina ar šādiem koeficientiem:

ELEKTROENERĢIJAS KOEFICIENTU TABULA

Izlietojums (stundās)	Maksimālais pieprasījums mēnesī	Maksimālais pieprasījums ceturksnī	Maksimālais pieprasījums 2 mēnešos	Vidējais no 3 augstākajiem mēneša maks. pieprasījumiem	Vidējais no 2 augstākajiem mēneša maks. pieprasījumiem	Gada maksimālais pieprasījums
1 000	0,81	0,83	0,86	0,94	0,96	1,0
1 600	0,83	0,85	0,88	0,95	0,97	1
2 500	0,85	0,87	0,90	0,96	0,98	1
4 000	0,90	0,91	0,95	0,98	0,99	1
5 000	0,90	0,91	0,95	0,98	0,99	1
6 000	0,96	0,97	0,98	0,99	0,995	1,0
7 000	0,96	0,97	0,98	0,99	0,995	1,0

5. Tarifos, kam ir atlaides laikā, kad patēriņš ir minimāls, vidējo cenu par kilovatstundu (kWh) aprēķina, pieņemot to, ka minimālais patēriņš ir šāds:

Standartpatērētājs	Gada izlietojums	Gada patēriņš	Gada patēriņš (tūkstošos kilovatstundu), par ko iekasē maksu atbilstīgi zema pieprasījuma likmēm saskaņā ar dienas vidējo zema pieprasījuma perioda ilgumu (katrās 24 stundās)					
	stundas	1 000 kWh	7 h	8 h	9 h	10 h	11 h	12 h
I _a	1 000	30	0	0	0	0	0	0
I _b	1 000	50	0	0	0	0	0	0
I _c	1 600	160	11	13	16	19	22	25
I _d	2 500	1 250	197	225	262	300	338	375
I _e	4 000	2 000	438	500	580	660	740	820
I _f	4 000	10 000	2 190	2 500	2 900	3 300	3 700	4 100
I _g	6 000	24 000	7 140	8 160	9 120	10 080	11 040	12 000
I _h	5 000	50 000	13 100	15 000	17 000	19 000	21 000	23 000
I _i	7 000	70 000	23 300	26 600	29 400	32 200	35 000	37 800

Zema pieprasījuma periodos, kas nesakrīt ar tiem, kuru ilgums norādīts tabulā, gada patēriņu kilovatstundās nosaka ekstrapolējot.

Pirms izmantot šo tabulu citiem zema pieprasījuma periodiem, piemēram, svētdienām, būtu jāņem vērā tikai puse no papildstundām un šīs stundas būtu vienādi jāsadala pa visām gada dienām, un iegūtais rezultāts jāpievieno parastam zema pieprasījuma periodam.

6. Ja vien iespējams, cena, ko dara zināmu, būtu jābalsta uz publicēto tarifu, kas piemērojams attiecīgajai standartpatērētāju kategorijai. Ja pastāv vairāki iespējami tarifi, jāpiemēro patērētājiem visizdevīgākais tarifs pēc tam, kad likvidēti tie tarifi, ko neizmanto vai tie, kuri attiecas tikai uz ļoti nenozīmīgu patērētāju skaitu. Ja pastāv tikai kvazitarifi, īpaši līgumi vai līgumcenas, dara zināmu to cenu, kas ir visbiežāk sastopama (visizplatītākā) konkrētajos piegādes apstākļos.
7. Ja kādai standartpatērētāju kategorijai elektrību var piegādāt ar dažādiem spriegumiem, izvēlas to spriegumu, kurš attiecīgajā standartpatērētāju kategorijā ir visizplatītākais. Šis princips būtu jāpiemēro arī attiecībā uz citiem parametriem, kas nav konkretizēti šajā direktīvā.
8. Cena par kWh būtu jāaprēķina, iekļaujot visas uzliktās nemainīgās maksas (piem., elektrības skaitītāja nomas maksu, nemainīgo maksu vai jaudas maksu utt.), kā arī maksu par patērētajām kilovatstundām. Tāpēc kopējo maksājamo summu par attiecīgo patēriņa modeli, ierēķinot visas piemaksas un atlaides, dala ar kopējo patēriņu. Pieslēgummaksu tomēr šajā summā neiekļauj. Lai gan informācija jāsniedz divreiz gadā, aprēķinus balsta uz gada patēriņa datiem, lai izvairītos no sezonu atšķirībām.

9. Cenas par kWh nosaka valstu valūtās ⁽¹⁾:
- bez nodokļiem,
 - ar visiem nodokļiem (izņemot atgūstamo PVN).
- Būtu jādara zināmas arī visu nodokļu likmes un aprēķināšanas metodes neatkarīgi no tā, vai tie ir valsts, reģionālie vai vietējie nodokļi, kas uzlikti elektrībai, kuru pārdod patērētājiem.
10. Būtu jāsniedz tik sīki paskaidrojumi, cik vajadzīgs, lai precīzi raksturotu cenu sistēmu un tās piemērojumu. Īpaša uzmanība jāpievērš visām pārmaiņām, kas veiktas kopš iepriekšējā pārskata.
11. Dalībvalstīs, kurās visu rūpniecību apgādā viens elektrības ražotājs, informāciju sniedz šis ražotājs. Citās dalībvalstīs, kurās vienu vai vairākus reģionus apkalpo vairāki elektrības ražotāji, informāciju sniedz neatkarīga statistikas iestāde.

II. Pārskats par “etaloncenu” (patērētājiem, kuru maksimālais pieprasījums pārsniedz 10 MW)

12. Lai apsektu rūpnieciskos patērētājus, kuru maksimālais pieprasījums pārsniedz 10 MW, ievieš jaunu, uz “etaloncenu” balstītu sistēmu, kā izklāstīts turpmāk tekstā.
13. Lielajiem rūpnieciskajiem patērētājiem visās dalībvalstīs, izņemot Vācijas Federatīvo Republiku un Apvienoto Karalisti, teritoriālas maksājumu un cenu struktūras atšķirības ir visai mazas, un etaloncenas un ar tām saistītā informācija būtu jāapkopo un jāpublicē par dalībvalsti kopumā. Tomēr Vācijas Federatīvajā Republikā un Apvienotajā Karalistē var būt ievērojamas ģeogrāfiskās atšķirības, tāpēc šīm divām dalībvalstīm būtu jādara zināma un jāpublicē informācija katrai par trim zonām:

<i>dalībvalsts</i>	<i>zonas</i>
Vācijas Federatīvā Republika ⁽²⁾ :	— ziemeļu zona/centrālā zona, — rietumu zona, — dienvidu zona;
Apvienotā Karaliste:	— Anglija un Velsa, — Skotija, — Ziemeļīrija.

⁽²⁾ Zemes sadalīs trijās zonās, proti:

- ziemeļu daļā/centrālajā daļā: Šlēzvigā-Holšteinā, Hamburgā, Brēmenē, Berlīnē, Lejassaksijā, Ziemeļhesenē,
- rietumu daļā: Ziemeļreinā-Vestfālenē, Reinzemē-Pfalcā, Dienvidhesenē, Sārlandē,
- dienvidu daļā: Bādene-Virtembergā, Bavārijā

14. Kā iepriekš izklāstīts 13. punktā, etaloncenas un ar tām saistītā informācija katrai dalībvalstij būtu jādara zināma par trim lielo rūpniecisko patērētāju kategorijām, tas ir, par tādiem patērētājiem, kuru aptuvenais maksimālais pieprasījums ir:
- 25 MW, kas attiecas uz patērētājiem, kuru maksimālais pieprasījums ir starp 17,5 un 37,5 MW,
 - 50 MW, kas attiecas uz patērētājiem, kuru maksimālais pieprasījums ir starp 37,5 un 62,5 MW, un
 - 75 MW, kas attiecas uz patērētājiem, kuru maksimālais pieprasījums ir starp 62,5 un 75 MW.

Šīs kategorijas iekļauj arī visus tos rūpnieciskos patērētājus, kuri daļu vajadzīgās elektrības ražo paši, lai gan noteikti jādara zināma tikai informācija par tās elektrības patēriņu, ko viņi saņem no valsts uzņēmumiem.

15. Etaloncena attiecīgajā MW kategorijā (piem., 25 MW) ir vidējā cena, kas par kWh jāmaksā iedomātiem jeb “etaloncenas” rūpnieciskiem patērētājiem, kuru parastais pieprasījums ir apmēram 25 MW, bet neierēķinot tajā nekādas atlaides “īpašu faktoru” dēļ, kuri būtu jāpaziņo atsevišķi (skatīt 17. punktu). Šo “etaloncenu” rūpniecisko patērētāju pieprasījuma parametriem būtu jābūt pēc iespējas raksturīgākiem visiem attiecīgās kategorijas rūpnieciskajiem patērētājiem (neņemot vērā “īpašos faktorus”).

Lai ieviestu noteiktu viendabību, Komisija noteiks pieprasījuma parametrus visu kategoriju patērētājiem (t.i. 25 MW, 50 MW un 75 MW), kam piemēro “etaloncenas”, kuras vajadzības gadījumā var izmantot uzņēmumi. Ja šādi pieprasījuma parametri nav piemēroti, uzņēmums var noteikt savas “etaloncenas”

⁽¹⁾ Cenu, kurā neiekļauj nodokļus, aprēķina tieši no tarifiem vai līgumiem. Cenā, kurā nav iekļauts atgūstamais PVN, iekļauj visus citus nodokļus.

patērētāju pieprasījuma parametrus, ko apstiprina Komisija. Šie pieprasījuma parametri attiecas, piemēram, uz slodzes koeficientu (piem., "7 000 stundas", kur 7 000 ir stundu skaits, kurā jāsaņem maksimālam pieprasījumam, lai nodrošinātu gada patēriņu) un patēriņa sadali atkarībā no maksas, kas saistīta ar dažādu patēriņa apjomu dienā (piem., liels patēriņš, mazs patēriņš, utt.).

16. Attiecīgās etaloncenās būtu jāaprēķina tā, lai tajās būtu iekļautas visas uzliktās nemainīgās maksas (piem., elektrības skaitītāja nomas maksa, nemainīgā maksa vai jaudas maksa utt.), kā arī maksa par patērētājam kilovatstundām. Pieslēgummaksu tomēr šajā summā neiekļauj. Lai gan informācija jāsniedz divreiz gadā, izmantojami gada patēriņa dati, lai izvairītos no sezonu atšķirībām. Būtu jāizskaidro veids, kā aprēķina etaloncenās, kurās iekļautas visas nemainīgās maksas.
17. Katrai etaloncenai jāuzskaita visi "īpašie faktori", kurus var izmantot, lai samazinātu elektrības cenu (piem., piegādes neregularitāte), un jānorāda tās samazināšanas apjoms (piem., 6, 8, 10 %). Šiem īpašajiem faktoriem jābūt tādiem, ko piemēro patērētājiem, kurus apgādā ziņojotāju uzņēmums no tās MW kategorijas, par ko gatavo pārskatu.
18. Dalībvalstīs, kurās ir vairāki elektrības ražošanas uzņēmumi, katrs no šiem uzņēmumiem neatkarīgi statistikas iestādei paziņo etaloncenās un ar tām saistīto informāciju (par iedomātā patērētāja pieprasījuma rādītājiem (15. punkts), kā arī par īpašajiem faktoriem un cenu samazināšanu (17. punkts)). Šīs iestādes valsts pārvaldei un SOEC dara zināmu augstāko un zemāko etaloncenu katrā dalībvalstī (vai vajadzības gadījumā katrā reģionā) visām MW kategorijām kopā ar attiecīgo informāciju par šīm etaloncenām. Citām dalībvalstīm, kurās visu valsti apkalpo viens valsts uzņēmums, informācija tieši un reizē jā dara zināma nacionālajai pārvaldei un SOEC.
19. Konfidencialitātes nolūkos etaloncenās un ar tām saistīto informāciju paziņo vai nu valsts uzņēmums, vai arī neatkarīga statistikas iestāde (skatīt 18. pantu) tikai tad, ja attiecīgajā dalībvalstī vai reģionā ir vismaz trīs patērētāji, kas atbilst konkrētajai MW kategorijai.
20. Etaloncenās aprēķina, kā norādīts 9. punktā.
21. Reizi divos gados arī piegādes uzņēmumiem būtu jāsniedz dati par savu patērētāju skaitu katrā MW kategorijā (t.i. 17,5 līdz 37,5 MW, 37,5 līdz 62,5 MW un 62,5 līdz 75,0 MW) un par šo patērētāju kopējo gada patēriņu katrā kategorijā (GWh). Informāciju, kas prasīta 18. punktā, būtu jāpaziņo vai nu ar neatkarīgas statistikas iestādes starpniecību, kas salīdzina informāciju dalībvalstīs kopumā, vai tieši un reizē valsts pārvaldei un SOEC. Informāciju, kas prasīta šajā punktā, sniedz, ievērojot konfidencialitāti, un to nepublicē.